

BRICS: epilog till en värld, prolog till en annan

Den kubanske juristen och bloggaren Alejandro Sánchez analyserar här läget efter det just avslutade toppmötet, och förklarar bakgrunden till en del frågor många säkert ställer sig om just BRICS.

BRICS-toppmötet i Kazan avslutades idag [24 oktober]. Rysslands ordförandeskap pro tempore upphör och övertas av Brasilien, ett land vars ledarskap på senare tid har visat vissa inkonsekvenser gentemot de vänsterorienterade leden. Vi kommenterar denna och andra frågor idag, som en avslutning på denna period då vi har följt upp möjligheten, som nu är en realitet ? att Kuba ansluter sig till blocket.

Låt oss analysera ytterligare några frågor ur geostrategisk synvinkel, eftersom det är vad allt detta handlar om; bortom det faktum att Putin på sin presskonferens sade att det inte fanns någon tanke på konfrontation med den så kallade västvärlden. Världen är ett enda stort schackbräde, med USA och dess allierade (eller de transnationella företag som styr dem) på ena sidan och Ryssland och Kina på den andra, om resten av världens aktörer ursäktar.

BRICS har bara nio fullvärdiga medlemmar efter det att Argentina vägrat att gå med och Saudiarabien avböjt medlemskap. Vi vet redan att Argentina ingår i USAs taktiska drag för att befästa kontrollen över sin ?bakgård?, i tider då man hamnar i schack gång efter annan. Gas och olja, litiumtriangeln där Chile och Bolivia ingår, den interoceaniska handelsvägen, kontroll över Antarktis och dess resurser, och det idealiska läget för baser för USAs Sydkommando, för att kunna ingripa i hjärtat av Sydamerika. För att inte tala om att, som medlem i Mercosur och gränsande till Brasilien och Bolivia, är det en inkörsport för destabilisering av dessa länder om de känner för det.

Saudiarabien är en annan sak. De stödde inte petrodollaravtalet med USA, vilket innebar ytterligare ett hammarslag i dollarns kista som internationell referensvaluta. Men inte mer än så. Det tycks vara det enda Ryssland och Kina fick av dem. Saudierna är, tillsammans med Jordanien, utan tvivel de arabiska regeringar som mest av alla har förrätt den palestinska saken, en kritisk punkt i den muslimska världen. Men till skillnad från Jordanien har de inte miljontals flyktingar på sitt territorium och är tillräckligt självförsörjande för att invänta resultatet av detta tredje världskrig, utan att definitivt ansluta sig till någon sida. Samtidigt investerar de sina miljoner i alternativ till oljekällorna, som en dag kommer att sina även för dem.

Toppmötets överraskning: Nato-landet Turkiet blir en BRICS-partner!

I ett [inlägg den 23 mars](#) skrev vi följande:

?Ryssland drar med sig, och när kriget är över tvivlar jag inte på att det blir så, den största uppsättningen postsovjjetiska länder: de tidigare centralasiatiska republikerna, Vitryssland, en del av Moldavien, Kaukasus och de har ett starkt inflytande på Bulgarien, Serbien och Bosnien och Hercegovina, för att inte tala om Ungern, och en ovanlig allierad, som väst nästan har kastat i dess armar, Turkiet.?

Turkiet har i nästan 20 år nekats inträde i EU, trots att landet är medlem i NATO. Landet har fått se hur Ukraina, Moldavien och alla andra före detta sovjetrepubliker som vänder sig mot Kreml har spelat ut sina kort på dess bekostnad. Så varför inte ställa sig på Kremels sida?

Ryssland är en av Turkiets största handelspartner, och båda dessa 'civiliserande nationer' (en ny term för länder som tror sig vara eller är stormakter) har starka intressen i Kaukasus, en av de regioner som har världens största kolvätereserver. Det ligger i Irans inflytelsezon, och de har ett gemensamt problem: kurderna. Så varför inte vända blicken österut om man inte uppskattas av Väst?

Deltagare i Kazan 2024. Foto: @BRICSGlobe

Ett tema som inkluderar Kuba: fattiga länder?

Redan i den första omgången av BRICS tillväxt anslöt sig Etiopien, ett av Afrikas fattigaste länder. Varför? På grund av sin potential. Landet är en av de största kaffeproducenterna, men det har också gas, guld och tantal. Det är sant att landet inte har någon kustlinje vid Röda havet, en av världens viktigaste handelsvägar, men det är starkt integrerat med Djibouti, ett litet land utan många resurser som är hemvist för Kinas största och enda militärbas utomlands.

Flera länder ansluts nu som kan väcka tvivel om skälen om man inte tittar djupare.

Uganda har t.ex. jordbrukspotential (kaffe), men också en av de största reserverna av kobolt och koppar. Landet är också beläget vid källan till Afrikas största vattenresurs, Nilen. Vilken potential har Etiopien och Uganda i övrigt? Jo, de är tillsammans med Nigeria, ett annat nytillskott, de länder som har störst befolkning i Afrika, och befolkning betyder marknad, människor som är villiga att köpa produkter.

Uzbekistan och Kazakstan är två före detta sovjetrepubliker med en ekonomi som är nära sammanflätad med Ryssland. Det förstnämnda producerar bomull, guld, uran och naturgas, och det sistnämnda är världens nionde största land med nästan 20 miljoner invånare, och det är också en av Asiens viktigaste gruvregioner: kol, olja och naturgas, uran (världens största producent), järn, mangan, koppar, guld, nickel och kobolt. När man bedömer ett land är det bäst att inte gå efter det lilla som mainstream-pressen publicerar om det.

Så när tvivlare och pessimister frågar 'varför Kuba?', titta på vår potential. Vi är trötta på att förklara den, men låt mig påminna er: olja och gas, och när det gäller nickel och kobolt har vi bland världens ledande reserver. En annan sak som vi vinner på är att Kuba tillsammans med Vitryssland har en förstklassig vetenskaplig och teknisk potential. Förstår vi nu Fidels tal i slutet av 80-talet om att Kubas framtid tillhör vetenskapsmännen?

De asiatiska tigrarna ? Indonesien, Thailand och Malaysia ? faller inte under rubriken 'fattiga länder'. Det förstnämnda är världens fjärde folkrikaste land och medlem i G-20.

Kontroll över världens energireserver

Ja, det har de. Om inte alla så i alla fall de flesta. Även med Saudiarabiens utträde och Venezuelas 'icke-inträde'; Nigeria och Algeriet är de länder som har de största bevisade kolvätereserverna i Afrika. Vi har redan nämnt alla länder i Centralasien och Indonesien, men det finns också Vietnam, med sina andra möjligheter.

Om ni tittar på vad som har skrivits hittills ser ni upprepade gånger: koppar, kobolt, nickel, litium. Det är de mineraler som behövs för elbaserad teknik. Och minst 5 av medlemsländerna har uran, plutonium och andra så kallade 'sällsynta metaller', som är nödvändiga för utvecklingen av atom- och kärnenergi.

Nicolás Maduro deltar i Kazan. @BRICSGlobe

Och här stannar vi upp för Venezuela.

Nicolás Maduros direkta deltagande i toppmötet, den aktning med vilken han behandlades av Putin, pekar bara på det faktum att, trots Brasiliens vägran (som allt tyder på röstade mot att Venezuela skulle inkluderas), kommer denna nation, världens största när det gäller bevisade kolvätereserver och den största när det gäller guld i Latinamerika, inte att isoleras. I november kommer faktiskt, precis som i fallet med Kuba, den mellanstatliga kommissionen Ryssland-Venezuela att äga rum, och Maduro har redan meddelat att det kommer att bli stora överraskningar.

Brasilien är alltför beroende av USA och Europa, både ekonomiskt och politiskt. Dess oligarkier är inte för integration. De bryr sig inte om det. De kan säga att de leder Mercosur och så vidare, och det gör de också, men det är för att de är den dominerande ekonomin i området, för att handelsbalansen är helt till deras fördel i förhållande till Uruguay, Argentina... och till och med Bolivia, som nyligen tillkommit, inte på grund av något integrationssträvande.

Denna oligarki skulle inte ens ha något starkt intresse av BRICS om det inte vore för att den kinesiska expansionismen har haft en sådan inverkan på den nya världsordningen att den är en magnetisk pol som få ekonomier kan komma undan. Brasiliens integration i BRICS, dess framträdande på den internationella dagordningen och till och med dess respektfulla hållning gentemot Kuba går tillbaka på en gammal politisk dagordning som växte fram i kampen mellan PT och den brasilianska vänstern. Denna har tyvärr inte någon stark ställning i Brasiliens verkställande och lagstiftande församlingar just nu. Maktallianserna i den nuvarande regeringen är inte sammansvetsade på samma sätt som tidigare, och detta försvagar varje presidents ställning.

Jag rättfärdigar inte Lula, men man måste förstå, vilket vi alltid har sagt sedan hans första regering, att det inte var lätt att vänstervrida? Brasilien. Det finns fortfarande många saker att se i Vårt Amerika, och det är nyheter under utveckling, från broderländer, där nära vänner till Kuba, tidigare och nuvarande presidenter, är inblandade, så det är inte hälsosamt att offentligt ta ställning. Jag förstår att vår regering står inför dessa utmaningar, även om jag skulle vilja hävda att vi åtminstone när det gäller kommunikation, eftersom vi inte har det tidigare ledarskapet, bör vara mycket uppmärksam på detaljer.

Som vi tidigare nämnde i fallet Argentina, liksom byggandet av militärbaser i Peru och Ecuador, kampanjen för att sätta stopp för den blyga vänstern i Colombia och urvattningen av den ökända chilenska vänstern, de interna konflikterna i Bolivia ? **om man inte förstår att USAs framfart eller förstärkning i Sydamerika endast beror på imperiets håriga hand, begår man ett misstag som kan bli mycket kostsamt** för folken inte bara i Vårt Amerika utan i hela det globala Syd . Skillnader och oenighet, egon och ?ideologiska svagheter? kan stå Latinamerika dyrt.

Xi Jinping & Vladimir Putin i samtal. Foto: @BRICSGlobe

I avsaknad av en Fidel och en Chávez kommer det kanske att bli andra världsledare, Putin eller Xi, vem vet, som måste ta sig an dialogen om de latinamerikanska konflikterna, och det är sorgligt. Ryssland och Kina är mycket tydliga med vad de vill med den nya världsordningen. Det är därför jag inte är orolig över att Venezuela och Nicaragua inte är inkluderade.

En blick på kartan över medlemsländer och nya partners visar att Kina, med de nya asiatiska medlemskapen, har lyckats slutföra Belt and Road-projektet. De nya länder som producerar och genererar varor med mervärde har kommunicerat med sina nya konsumenter, Europa och Afrika, och så har vi Amerika, både Nord- och Sydamerika, och även Kuba, nyckeln till Gulfen, det perfekta navet för att ansluta den stora latinamerikanska och karibiska marknaden som fortfarande domineras av USA.

Handelsbalansen mellan väst och öst (de nya utvecklingsländerna), som redan gynnar Kina, kommer att tippa ännu mer till förmån för de senare. Och om den säkerhetspolitik som diskuteras av BRICS förverkligas ? för utan fred ingen handel ? kommer Asien att bli en stabil zon där gamla konflikter, som de som provocerats fram av Israel, kommer att få ett slut.

Det finns inte längre några handelsvägar som gruppen inte dominerar: den arktiska, den centralasiatiska längs Kaspiska havets stränder genom Kaukasus till Svarta havet och Medelhavet, Röda havet med Suezkanalen och Oman-sundet, genom vilket nästan 50 procent av världens olja flödar. Både Indiska oceanen och västra Stilla havet är nu ?BRICS-hav?. Europa är utlämnat till gruppen och till sitt självmordsbenägna politiska beroende av USA, som inte kommer att tveka att skära av snaran som den hänger i tillsammans med sin prostituerade allierade, om dess räddning hänger på det.

Och om vi talar om livsmedelsproduktion är enbart remsan från Vitryssland till Kina, som kan komma att omfatta centrala Sibirien om den globala uppvärmningen fortsätter, redan världens största kornbod. Sextio procent av världens livsmedel kan produceras där.

Vi ska bara tillägga biosfärreservaten. Brasilien, Afrika och Ryssland har de största skogs- och vattenreserverna på planeten. En virtuell integration av Venezuela skulle inte lämna mycket annat åt fantasin.

Putin må säga en sak, men kroppsspråk och handlingar säger mycket mer.

Avslutningsvis, ett citat från en stor man som var före sin tid:

"Utgången av kampen beror i slutändan på det faktum att Ryssland, Indien, Kina etc. utgör den gigantiska majoriteten av befolkningen. Och det är just denna majoritet av befolkningen som under de senaste åren med ovanlig snabbhet har anslutit sig till kampen för sin frigörelse, så att det i detta avseende inte kan finnas någon skugga av tvivel om det slutliga resultatet av kampen i världsskala. (.....)". För att inte bli stämplad som drömmare utelämnar jag den sista meningen, men ni kan slå upp den.*

Alejandro Sánchez 241024 /cv

Kubansk jurist och bloggare

BRICS: epílogo de un mundo, prólogo de otro

Finns även på Telegram

* Ur ?Mejor poco, pero mejor?. Publicerad 4 mars 1923 i nummer 49 av ?Pravda?. T. 45, s. 389-406. Obras completas.